

карало унаследения от Възраждането инструментариум да работи по посока на институционализирането. Митотворчеството е попълнило трезора на идентичности и култът към героичните фигури на Раковски, Левски, Ботев, Каравелов проектира широк екран за изборност. Проблематичен (и следователно развиващ се) националният дискурс е само в две посоки - незаглъхващия политически спор за истинския наследник на миналото и отявлена незавършеност на националния проект на това минало. Първата посока изявява неизбежността на себетемазирането на помнещите в паметта за мъртвите и позволява нарастване на дискурса единствено в полето на интерпретациите. Въпросът "Чий е Ботев?" всъщност връща към въпроса "Кой е Ботев?". Втората посока обаче изисква събитийност и с това обещава да захранва самата историческа продълженост на националното. Проектът "целокупна България" (Санстефанска България), актуализиран в проекта "Македония", предлага шанса за продълженост на националното, но и за осъщественост на направения индивидуален избор. Шансът да преобразува виртуалната (текстова) реалност в свое биографично Аз, да бъдеш втори Левски, втори Ботев, втори Кочо...

И най-старателното равнене из текстовия корпус на периода не предлага никакво документално фиксирано мечтаене по втори Захари. Примамливият образ на Летописеца, на Медвения Тукидит ще се появи по-късно, засега героичният жест на саможертвата е изтрил от списъка на престижността всички имена на оцелелите. Триенето е започнато от самия Захари, от онзи толкова странен именник не на загиналите, на измъчваните или заточените, а само и единствено на самоубийците. Екстремният жест на доброволната смърт в най-висока степен потвърждава истинността на нацията, той е най-висшото доказателство за нейната наличност и същевременно най-пълноценното пребиваване в нея. Така че мечтаенето по Захари е невъзможно, поне докато проектът "целокупната българска родина" стои отворен, недозахранен с истинност.

Противно на мечтаенето текстовете обаче предлагат множество фигури на осъществения Летописец. Той като че ли се е разтворил в цяла плеада от вариации - от скромния хроникьор и старателния стенограф на чужда памет, през патоса на мемо-